

Turnhouts maatwerkbedrijf maakt medisch materiaal

“Met mondkmaskers en schorten maken wij verpleegsters blij”

Bij het maatwerkbedrijf A-kwadrat in Turnhout maken ze sinds midden maart mondkmaskers en wegwerpschorten voor de vier Kempense ziekenhuizen van Mol, Geel, Herentals en Turnhout. “Duizenden stuks gingen al door onze vingers. Ik heb zelfs mijn eigen naaimachine meegebracht. Dat stikt beter”, zegt werkneemster Maria Janssen (58). “We zijn content dat we ons steentje kunnen bijdragen.”

Bij het Turnhoutse maatwerkbedrijf – een fusie van de vroegere beschutte werkplaats Amival en Alito – zijn zestig van de vijfhonderd doelgroepwerknemers aan de slag. “We spreken nooit over mensen met een beperking, maar over mensen met bijzondere kwaliteiten”, zegt directeur Jan Boeckx. “Als ik ze soms bezig zie, dan denk ik: wat ben ik toch een sukkelaar.”

Toen de verstrengde maatregelen om het coronavirus in te dijken van kracht werden, legde A-kwadrat nagenoeg alle afdelingen stil. “De heilige regel van anderhalve meter afstand konden we onmogelijk waarmaken. Onze mensen stonden soms zij aan zij aan de band. Alleen de essentiële taken zijn we blijven doen”, zegt Boeckx. “Die hebben allemaal met gezondheid te maken: van het plooiën van doosjes voor vaccins over het herverpakken van medicatie voor suikerziekte tot de verpakking van flessen javel.”

50 extra krachten per week

Intussen gaan ze bij A-kwadrat vanaf maandag het bedrijf stelselmatig weer opstarten. “Onze taskforce, met medewerkers uit de medische, facilitaire en onderhouds- en preventiedienst, zet de lijnen uit. Gelukkig beschikken we in Turnhout en Gierle over vier vestigingen”, vertelt Boeckx. “Ons doel is wekelijks vijftig werknemers extra aan de slag te krijgen. Als we eind april met 250 zijn, dan hebben we goed werk geleverd. De selectie wordt moeilijk. Het zou in strijd zijn met onze filosofie om alleen de sterkste krachten te vragen.”

In de gangen zijn intussen alle rustbanken weggehaald. Om de drie meter staat een stoel. Ook de refter is herschikt. Aan twee tafels die tegen elkaar zijn geplaatst, zitten maximum vier personen. Op elke tafel ligt een blad met richtlijnen en pictogrammen. En vanaf volgende week worden tussen de tafels in de refter schermen uit plexiglas geplaatst.

Gevaar voor isolement

“De gefaseerde uitbouw van de niet-essentiële afdelingen gebeurt op vraag van onze klanten en onze werknemers”, zegt Boeckx. “Onze honderd werkleiders krijgen geregeld sms’jes en berichten met de vraag van onze mensen of ze mogen terugkomen. Het gevaar voor isolement speelt zeker mee.”

Voor we het naaiatelier, waar de mondkmaskers en schorten worden gemaakt, binnengaan, moe-

Maria Janssen

Werkneemster

“Ik zou thuis de muren oplopen. Bij een aantal medewerkers zijn de collega’s de beste vrienden. Ze hebben niemand anders. Ze zijn bang om alleen te zijn.”

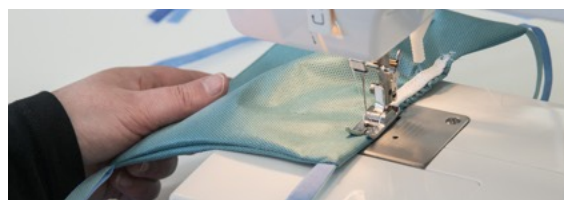
Maria Janssen heeft haar eigen naaimachine meegebracht. Ze stikt de lintjes voor de wegwerpschorten.

Directeur Jan Boeckx in een van de gangen. Daar zijn de banken weggehaald om de anderhalve meter afstand te waarborgen. FOTO'S BERT DE DEKEN

De afstand wordt ook in het atelier gerespecteerd.

En ‘stikken’ maar.

Sarah Mueller staat in de begeleiding en maakt zelf ook mee mondkmaskers.

Afgewerkte mondkmaskers.

De werknemers tellen de lappen stof voor de pakketten om zelf mondkmaskers te maken.

ten we onze handen in twee gaten steken. Een ingebouwde dispenser sproeit ontsmettende gel op de handen. Pas daarna kunnen we de beugel, die toegang geeft tot de ruimte, opzij duwen.

In de afdeling zijn vijftien vrouwen en twee begeleiders aan het werk. “We kopen zelf niets aan. De materialen worden geselecteerd en geleverd door het Ziekenhuisnetwerk Kempen (samenwerking tussen AZ Turnhout, Ziekenhuis Geel, H. Hartziekenhuis Mol en AZ Herentals, red.). Zo zijn we zeker dat we de juiste stoffen, lintjes en elastiekjes gebruiken”, zegt Sarah Mueller (35) uit Geel, die al twaalf jaar werkleider is. “We maken niet alleen schorten en maskers, maar ook kant-en-klare pakketten waarmee vrijwilligers aan de slag kunnen gaan.”

Tot voor twee weken had niemand van de vrouwen op het werk achter een naaimachine gezeten. “Singer heeft ons tien machines in bruikleen gegeven. Alles staat of valt met een goede planning. Elke werkneemster kent haar taak. Dat hebben we telkens individueel uitgelegd”, zegt Mueller. “Het is een mooie variatie, ook voor mezelf. Ik heb immers een opleiding mode gevolgd. De creativiteit moet ik nu wel achterwege laten (lacht).”

Maria Janssen (58) uit Oud-Turnhout stikt de lintjes voor de schorten. Ze zit als enige achter een Bernina-machine. “Ik heb mijn toestel van thuis meegebracht. Ik weet perfect hoe dat werkt”, zegt ze. “Het werk is aangenaam en we hebben een goede groep. We motiveren en corrigeren elkaar. Dat is niet altijd gemakkelijk met die anderhalve meter. We volgen het nieuws op de radio en zijn blij dat we een beetje kunnen helpen.”

Soms is het schrapen

Maria is vooral gelukkig dat ze nog mag werken. “Ik zou thuis de muren oplopen. Bij een aantal medewerkers zijn de collega’s de beste vrienden. Ze hebben niemand anders. Ze zijn bang om alleen te zijn”, zegt ze. “Ikzelf ben al 29 jaar samen met Peter. Hij is arbeider bij een asfaltbedrijf en begint dinsdag weer te werken. Zelf verdien ik 1.400 euro per maand. Wij moeten elke maand onze huur betalen en houden de promoties in de supermarkt in de gaten. Collega’s die tijdelijk werkloos zijn, vallen terug op 70%. Maar als je 30% van je minimumloon moet inleveren, dan is het echt schrapen.”

Jan Boeckx is bezorgd over de toekomst. “De gezondheid gaat boven alles. Mijn vrouw is verpleegster, net als mijn dochter. Maar zij heeft een niertransplantatie ondergaan en zit al een maand binnen”, zegt de directeur. “Als deze onzekerheid lang aanhoudt, dan houd ik mijn hart vast. Maar samen met onze medewerkers en klanten gaan we er alles aan te doen om de impact van deze crisis zo veel mogelijk te beperken.”

IVO MEULEMANS